

USNESENÍ

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Milady Tomkové a soudců JUDr. Bohuslava Hnízдила a JUDr. Brigity Chrástilové v právní věci **žalobkyně: M. M.**, zastoupena Mgr. Denisou Příbylovou, advokátkou, se sídlem Černokostelecká 246/5, Praha 10, proti **žalovanému: Ministerstvo vnitra**, se sídlem Nad Štolou 3, Praha 7, v řízení o kasační stížnosti žalobkyně proti rozsudku Městského soudu v Praze č. j. 9 Az 12/2003 - 52 ze dne 21. 5. 2004,

takto:

- I.** Kasační stížnost **se odmítá**.
- II.** Žádný z účastníků **nemá** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.
- III.** Ustanovené zástupkyni žalobkyně, advokátce Mgr. Denise Přikrylové, **se přiznává** na odměně za zastupování a náhradě hotových výdajů částka ve výši 2400 Kč; bude vyplacena do 60 dnů od právní moci tohoto usnesení z účtu Nejvyššího správního soudu.

Odůvodnění:

Žalobkyně (dále jen „stěžovatelka“) včas podanou kasační stížností napadá rozsudek Městského soudu v Praze č. j. 9 Az 12/2003 - 52 ze dne 21. 5. 2004, kterým byla zamítnuta její žaloba proti rozhodnutí žalovaného č. j. OAM - 4446/VL - 14 - P16 - 2001 ze dne 17. 4. 2002. Tímto rozhodnutím žalovaný zastavil řízení o udělení azylu stěžovatelce podle ustanovení § 25 písm. d) zákona č. 325/1999 Sb., o azylu a o změně zákona č. 283/1991 Sb., o Policii České republiky, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o azylu“).

Stěžovatelka v kasační stížnosti (resp. v doplnění učiněném k výzvě soudu ustanovenou právní zástupkyní) krajskému soudu vytýká, že nezkoumal, zda správní orgán při vydání rozhodnutí neporušil ustanovení o řízení před správním orgánem a jeho rozhodnutí tak má za následek nezákonné rozhodnutí ve věci. Konkrétně krajskému soudu vytýká, že vzal za prokázané, že jí bylo správním orgánem dvakrát doručeno předvolání k pohovoru ve věci řízení o udělení azylu a bylo jí kladeno za vinu, že si předvolání na adresu, kterou označila v rámci řízení před žalovaným jako adresu, na níž se v průběhu řízení bude zdržovat, nevyzvedla. Stěžovatelka namítá, že byl zcela bez její viny byt exekučně dne 4. 4. 2002 vyklizen, pročež se v něm nemohla zdržovat a o zasílaných výzvách se nedozvěděla. Stěžovatelka namítá, že podle ustanovení § 25 písm. d) zákona o azylu

se řízení zastaví, jestliže se žadatel o udělení azylu bez vážného důvodu opakovaně nedostavuje k pohovoru. Stěžovatelka vzhledem k této podmínce namítá, že žalovaný nezkoumal, jaký důvod stěžovatelka měla k tomu, že se k pohovoru nedostavila. Stěžovatelka uvádí, že je jí sice známo, že se zásilka považuje za doručenu i v případě, že se o ní adresát nedozví, ale namítá, že v řízení nebylo zkoumáno, zda se na adrese pro doručování fakticky zdržovala. Je rovněž přesvědčena, že fakt, že se o konkrétním termínu pohovoru fakticky nemohla dozvědět, lze považovat za vážnou překážku v možnosti se k pohovoru dostavit. Závěrem kasační stížnosti stěžovatelka navrhl, aby Nejvyšší správní soud kasační stížnosti přiznal odkladný účinek.

Žalovaný ve svém vyjádření uvedl, že kasační stížnost stěžovatelky považuje za nedůvodnou, neboť se domnívá, že jak jeho rozhodnutí ve věci azylu, tak i kasační stížností napadený rozsudek byly vydány v souladu s právními předpisy. Proto i pro účely řízení o kasační stížnosti odkázal žalovaný na správní spis. K meritu věci namítá, že z dikce ustanovení § 25 písm. d) zákona o azylu vyplývá, že řízení o udělení azylu se zastaví, nedostaví-li se žadatel o udělení azylu bez vážného důvodu opakovaně k pohovoru. Stěžovatelkou uváděné exekuční vystěhování z bytu či brigádnickou činnost nelze podle žalovaného považovat za vážný důvod, který by mohl být zohledněn v případě, že se osoba žádající o poskytnutí azylu bez omluvy nedostavila k pohovoru. Žalovaný uvedl, že za vážný důvod ve smyslu citovaného ustanovení zákona o azylu lze považovat např. onemocnění žadatele vyžadující hospitalizaci, nikoliv potíže uváděné stěžovatelkou. Námitky stěžovatelky proto žalovaný považuje za zcela nerelevantní. S ohledem na to rovněž žalovaný navrhl zamítnutí jak kasační stížnosti samé, tak nepřiznání odkladného účinku.

Z obsahu správního spisu Nejvyšší správní soud zejména zjistil následující: stěžovatelka podala žádost o udělení azylu dne 13. 5. 2001. Žalovaný ji dne 25. 1. 2002 předvolal k pohovoru ve smyslu ustanovení § 23 zákona o azylu. Toto předvolání stěžovatelka nepřevzala, po uplynutí úložní doby dne 1. 2. 2002 bylo předvolání vráceno poskytovatelem poštovních služeb žalovanému. Žalovaný nato přistoupil k opětovnému předvolání, a to dne 15. 3. 2002. Ani toto předvolání stěžovatelka nepřevzala, proto se rovněž po uplynutí úložní doby (21. 3. 2002) vrátilo zpět žalovanému. V reakci na to žalovaný přistoupil k zastavení řízení podle ustanovení § 25 písm. d) zákona o azylu, neboť dospěl k závěru, že se stěžovatelka bez řádné omluvy nedostavila k pohovoru, ač byla o termínech obou pohovorů řádně vyrozuměna.

Z obsahu soudního spisu Nejvyšší správní soud zjistil, že toto rozhodnutí žalovaného napadla stěžovatelka žalobou, v níž uvedla, že si plně uvědomuje, že se řádně nedostavila k pohovoru. Uvedla, že pracuje v pojízdné čistírně peří, a proto bývá na doručovací adrese málokdy k zastížení. Dále uvedla, že si je vědoma toho, že je to její chyba, proto se omlouvá a žádá o kladné vyřízení žádosti o azyl.

Krajský soud její žalobu zamítl s tím, že podle ustanovení § 23 odst. 2 zákona o azylu je žadatel o udělení azylu povinen dostavit se na předvolání k pohovoru. Podle ustanovení § 24 odst. 1 zákona o azylu se písemnosti doručují do vlastních rukou žadatele o udělení azylu. Podle ustanovení § 24 odst. 1 zákona o azylu se písemnosti doručují do vlastních rukou žadatele o udělení azylu. Podle ustanovení § 24 odst. 2 správního řádu, nebyl-li adresát písemnosti, která má být doručena do vlastních rukou, zastížen, ačkoliv se v místě doručení zdržuje, doručovatel uloží písemnost v místně příslušné provozovně držitele poštovní licence nebo u obecního úřadu a adresáta o tom vhodným způsobem vyrozumí. Nevyzvedne-li si adresát písemnost do tří dnů od uložení, poslední den této lhůty se považuje za den

doručení, i když se adresát o uložení nedozvěděl. S ohledem na to se krajský soud ztotožnil se závěrem správního orgánu, že v případě žalobkyně byly splněny obě podmínky zakotvené v ustanovení § 25 písm. d) zákona o azylu pro zastavení řízení, neboť žalobkyně se bez vážného důvodu opakovaně nedostavila k pohovoru, ač byla řádně o termínech pohovorů vyrozuměna a správní orgán nemohl ve věci žalobkyně spolehlivě rozhodnout, neboť měl k dispozici pouze tvrzení žalobkyně uplatněná v návrhu na zahájení řízení o udělení azylu.

Rozsudek krajského soudu byl stěžovatelce doručen dne 2. 8. 2004 a kasační stížnost proti němu byla podána dne 4. 8. 2004.

Nejvyšší správní soud nejdříve zaměřil svou pozornost na zkoumání podmínek přípustnosti kasační stížnosti. Stěžovatelka byla účastnicí řízení, z něhož napadený rozsudek krajského soudu vzešel (§ 102 s. ř. s.), a kasační stížnost je tak podána osobou oprávněnou. Kasační stížnost byla podána včas (§ 106 odst. 2 s. ř. s.) a stěžovatelka je řádně zastoupena (§ 105 odst. 2 s. ř. s.). Kasační stížnost směřuje proti rozhodnutí, jež není z kasačního přezkumu vyloučeno (§ 102 věta poslední ve spojení s § 104 odst. 1 až 3 s. ř. s.).

Podle ustanovení § 104 odst. 4 s. ř. s. ovšem není kasační stížnost přípustná, opírá-li se jen o jiné důvody, než které jsou uvedeny v § 103 s. ř. s., nebo o důvody, které stěžovatel neuplatnil v řízení před soudem, jehož rozhodnutí má být přezkoumáno, ač tak učinit mohl. Citované ustanovení tedy ve své části první vymezuje aspekt formální, ve druhé části aspekt obsahový důvodů, o něž se kasační stížnost opírá. Stěžovatelka opírá svou kasační stížnost o důvod vymezený v ustanovení § 103 odst. 1 písm. a) s. ř. s., neboť namítá, že krajský soud nesprávně posoudil otázku, zda byly naplněny předpoklady ustanovení § 25 písm. d) zákona o azylu, a to ve dvou směrech: jednak namítá nedostatek řádného doručení výzvy, jednak nesprávné vyhodnocení závažnosti důvodu nedostavení se k pohovoru. Formální kritérium přípustného stížního důvodu tedy v případě stěžovatelky splněno je. Pokud jde o kritérium posléze jmenované, ustanovení § 104 odst. 4. s. ř. s. in fine je svou podstatou zakotvením nepřípustnosti vznášení právních novot v řízení o kasační stížnosti. Zabraňuje tomu, aby stěžovatel v kasační stížnosti uplatňoval jiné právní důvody, než které uplatnil v řízení před soudem, jehož rozhodnutí má být přezkoumáváno (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 22. 9. 2004, č. j. 1 Azs 34/2004 - 49, www.nssoud.cz). Z pohledu citovaného ustanovení § 104 odst. 4 s. ř. s. in fine je třeba hodnotit námitky stěžovatelky uplatněné v kasační stížnosti jako nepřípustné, neboť se opírají o argumentaci, již stěžovatelce nic nebránilo uplatnit už v žalobě; tam se však její námitky proti rozhodnutí žalovaného omezily pouze na konstatování, že pracuje často mimo místo pobytu. Vedle toho se námitky uplatněné stěžovatelkou v kasační stížnosti opírají o nová skutková tvrzení (exekuční vyklizení bytu), k nimž Nejvyšší správní soud nemůže přihlížet, neboť jde o skutečnosti, které stěžovatelka uplatnila až po vydání napadeného rozsudku krajského soudu (§ 109 odst. 4 s. ř. s.).

Z výše uvedeného Nejvyšší správní soud vyvodil, že kasační stížnost stěžovatelky nelze považovat za přípustnou. Proto ji podle ustanovení § 46 odst. 1 písm. d) s. ř. s. ve spojení s ustanovením § 120 s. ř. s. odmítl. Za této procesní situace se návrhem na přiznání odkladného účinku kasační stížnosti samostatně nezabýval.

O nákladech řízení o kasační stížnosti rozhodl Nejvyšší správní soud podle § 60 odst. 3 s. ř. s. ve spojení s § 120 s. ř. s.

Stěžovatelce byla pro řízení o kasační stížnosti usnesením Městského soudu v Praze č. j. 9 Az 12/2003 - 102 ze dne 8. 12. 2005 ustanovena zástupkyní advokátka Mgr. Denisa Příbylová. Té Nejvyšší správní soud přiznal podle § 35 odst. 8 s. ř. s. odměnu ve výši 2400 Kč za jeden úkon právní služby spočívající v písemném podání soudu ve věci samé podle ustanovení § 11 odst. 1 písm. d) vyhlášky č. 177/1996 Sb., advokátního tarifu, ve znění k datu provedení úkonu, společně s režijním paušálem podle § 13 odst. 3 téže vyhlášky. Pro zaplacení této částky soud stanovil přiměřenou lhůtu.

Poučení: Proti tomuto usnesení **nejsou** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 25. ledna 2007

JUDr. Milada Tomková
předsedkyně senátu